

[Arne Melchior]

skriver, jo have været totalt meningsløs og forfejlet. Så jeg vil gerne sige tak til hr. Ole Espersen for det bidrag til forståelse.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg vil gerne modtage lidt af takken, men ikke den fulde tak, for der er ingen tvivl om, at både Kommissionen og Domstolen finder, at ambiordningen er i åbenlys strid med de gældende EF-regler. Men derfor behøver man jo ikke at fare frem med bål og brand. Og det er det, jeg kunne forestille mig at man ikke har gjort. Men at der er en åbenlys strid, giver Kommissionen ganske klart udtryk for, og det kan der ikke være nogen som helst tvivl om. Det er det, jeg gerne vil bidrage med at sige her.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg kan godt se, at hr. Arne Melchior måske har en pointe i, at der er gået ganske lang tid fra regeringens svar på den første henvendelse, og indtil man får næste henvendelse fra Kommissionen.

Det bringer mig til at stille det spørgsmål til regeringen – jeg ved ikke, om statsministeren eller udenrigsministeren er bedst i stand til at svare – om den omstændighed, at der tilsyneladende ikke har været nogen skriftlig korrespondance i 15 måneder imellem regeringen og Kommissionen, er udtryk for, at der heller ikke har været nogen anden form for kontakt, for det sker da heldigvis også, at mennesker taler med hinanden.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Stavad har sådan set fået svaret på sit spørgsmål i det ganske omfangsrige materiale, som er sendt til Markedsudvalget. Deraf fremgår det, at jeg har haft en samtale i begyndelsen af 1988 med Kommissionens formand, hr. Delors, og deri findes det papir, som jeg har givet hr. Delors i den forbindelse, hvor sagen bliver beskrevet, som den ser ud fra dansk side. Det er i øvrigt noget, der til fulde svarer til den opfattelse, som andre ministre også har givet udtryk for som det, der var Danmarks opfattelse af denne sag.

Derefter er der ikke flere kontakter frem til det tidspunkt, hvor åbningskrivelsen kommer, og som statsministeren har sagt, kan det jo ikke give anledning til andet end den opfattelse, at man altså har, som det hedder på fint sprog, akkviesceret ved det, man har gjort fra dansk side.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for svaret, og jeg kan konstatere, at der i en periode på over 1 år, nemlig fra primo 1988 til langt hen i 1989, ikke har været nogen samtaler, kontakter, mellem den danske regering og EF-Kommissionen. Det er en oplysning, som jeg i hvert fald synes vi skal notere os.

Gade (SF):

Jeg synes, det var bemærkelsesværdigt, at statsministerens svartale kun behandlede situationen efter vedtagelsen. En stor del af debatten i dag har handlet om forholdene før vedtagelsen, herunder diskussionen om, hvordan Folketinget er blevet informeret. Det svarede statsministeren overhovedet ikke på, og skatteministeren har endog ikke taget ordet.

Der er to spørgsmål, jeg gerne vil gentage. Det ene er til statsministeren. Når statsministeren har sagt, at regeringen vidste, at der var mulighed for kritik fra EF-Kommissionen inden vedtagelsen – og det har statsministeren fortalt Folketinget i dag – hvorfor valgte regeringen så at undlade at give den oplysning til Folketinget?

Det andet, der vel er hovedspørgsmålet i dag, og som skal være til skatteministeren eller statsministeren, lyder: Hvorfor informerede skatteministeren eller statsministeren ikke Folketinget om de store betænkeligheder også angående artikel 33, som er fremført af embedsmændene? Hvorfor blev Folketinget ikke informeret om disse store og afgørende betænkeligheder, som embedsmændene har fremført? Det er jo hovedspørgsmålet i hele diskussionen, og der har ikke været antydning af svar indtil nu. Derfor mener jeg, det er nødvendigt at gentage spørgsmålet.

Dernæst vil jeg sige til statsministeren: Kan statsministeren da stemme for hvad som helst og holde en hvilken som helst tale?